

Sprawa C-365/02

Postępowanie wszczęte przez Marie Lindfors

(wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez Korkein hallinto-oikeus)

Dyrektywa 83/183/EWG – Przeniesienie miejsca zamieszkania z jednego Państwa Członkowskiego do innego – Podatek pobrany przed zarejestrowaniem lub dopuszczeniem pojazdu do ruchu

Streszczenie wyroku

Postanowienia podatkowe – Harmonizacja ustawodawstw – Zwolnienia od podatku stosowane do przywozu na stałe majątku prywatnego osób fizycznych – Dyrektywa 83/183 – Przeniesienie przez właściciela pojazdu miejsca zamieszkania z jednego Państwa Członkowskiego do innego – Podatek pobrany przez Państwo Członkowskie przeznaczenia przy rejestracji pojazdu przed dopuszczeniem go do ruchu – Dopuszczalność – Granice

(art. 18 WE; dyrektywa Rady 83/183, art. 1)

Artykuł 1 dyrektywy 83/183 w sprawie zwolnień od podatku stosowanych do przywozu na stałe z Państw Członkowskich majątku prywatnego osób fizycznych należy interpretować w ten sposób, że nie stoi on na przeszkodzie temu, aby w przypadku przeniesienia przez właściciela pojazdu miejsca zamieszkania z jednego Państwa Członkowskiego do innego podatek został pobrany przed zarejestrowaniem lub dopuszczeniem pojazdu do ruchu w Państwie Członkowskim, do którego przeniesiono miejsce zamieszkania. Tego rodzaju podatek nie może być uważany za podatek związany z przywozem i podlegający zakresowi stosowania zwolnienia, o którym mowa w tym przepisie.

Jednakże w związku z wymogami wynikającymi z art. 18 WE do sądu krajowego należy zbadać, czy stosowanie prawa krajowego nie doprowadzi do tego, że sytuacja właściciela pojazdu w zakresie przedmiotowego podatku będzie mniej korzystna od sytuacji obywateli mających w tym państwie stałe miejsce zamieszkania, a jeżeli tak, to czy taka różnica traktowania jest uzasadniona względami obiektywnymi i niezależnymi od miejsca zamieszkania osób, których dotyczy, a także proporcjonalna do słusznego celu, jakiemu przepisy krajowe mają służyć.

(por. pkt 26, 36 i sentencja)

WYROK TRYBUNAŁU (pierwsza izba)

z dnia 15 lipca 2004 r. (*)

Dyrektywa 83/183/EWG – Przeniesienie miejsca zamieszkania z jednego Państwa Członkowskiego do innego – Podatek pobrany przed zarejestrowaniem lub dopuszczeniem pojazdu do ruchu

W sprawie C-365/02

mając za przedmiot skierowany do Trybunału, na podstawie art. 234 WE, przez Korkein hallinto-oikeus (Finlandia) wniosek o wydanie, w ramach postępowania ze skargi

Marie Lindfors,

orzeczenia w trybie prejudycjalnym w przedmiocie wykładni art. 1 dyrektywy Rady 83/183/EWG z dnia 28 marca 1983 r. w sprawie zwolnień od podatku stosowanych do przywozu na stałe z Państw Członkowskich majątku prywatnego osób fizycznych (Dz.U. L 105, str. 64),

TRYBUNAŁ (pierwsza izba),

w składzie: P. Jann, prezes izby, A. Rosas, S. von Bahr, R. Silva de Lapuerta i K. Lenaerts (sprawozdawca), sędziowie,

rzecznik generalny: Ch. Stixhackl,

sekretarz: H. von Holstein, zastępca sekretarza,

rozważywszy uwagi na piśmie przedstawione:

- w imieniu M. Lindfors przez P. Snella, oikeustieteen kandidaatti,
- w imieniu rządu fińskiego przez T. Pynnä, działającego w charakterze pełnomocnika,
- w imieniu rządu duńskiego przez J. Beringa Liisberga, działającego w charakterze pełnomocnika,
- w imieniu rządu greckiego przez P. Panagiotounakosa, D. Kalogirosa i P. Mylonopoulou, działających w charakterze pełnomocników,
- w imieniu Komisji Wspólnot Europejskich przez R. Lyälä i I. Koskinena, działających w charakterze pełnomocników,

uwzględniając sprawozdanie na rozprawę,

po wysłuchaniu uwag ustnych M. Lindfors, reprezentowanej przez P. Snella, rządu fińskiego, reprezentowanego przez T. Pynnä, rządu duńskiego, reprezentowanego przez J. Molde'a, działającego w charakterze pełnomocnika, rządu greckiego, reprezentowanego przez M. Apessosa, działającego w charakterze pełnomocnika, i Komisji, reprezentowanej przez R. Lyälä i I. Koskinena, na rozprawie w dniu 15 stycznia 2004 r.

po zapoznaniu się z opinią rzecznika generalnego na posiedzeniu w dniu 4 marca 2004 r.,

wydaje następujący

Wyrok

1 Postanowieniem z dnia 10 października 2002 r., które wpłynęło do Trybunału dnia 14

października 2002 r., Korkein hallinto-oikeus (naczelny sąd administracyjny) przedłożył na podstawie art. 234 WE pytanie prejudycjalne w przedmiocie wykładni art. 1 dyrektywy Rady 83/183/EWG z dnia 28 marca 1983 r. w sprawie zwolnień od podatku stosowanych do przywozu na stałe z Państw Członkowskich majątku prywatnego osób fizycznych (Dz.U. L 105, str. 64).

2 Pytanie to zostało podniesione w ramach postępowania w sporze pomiędzy M. Lindfors a władzami fińskimi w kwestii przewidzianego w ustawodawstwie fińskim podatku od środków transportu, którym M. Lindfors został obciążony wskutek przeniesienia miejsca zamieszkania do Finlandii.

Ramy prawne

Ważące przepisy dyrektywy 83/183

3 Artykuł 1 dyrektywy 83/183 stanowi:

„1. Każde Państwo Członkowskie, na warunkach i w przypadkach określonych poniżej, zwolni majątek prywatny, przywożony na stałe z innego Państwa Członkowskiego przez osoby fizyczne, z podatku obrotowego, podatku akcyzowego i innych podatków konsumpcyjnych, które zwykle są nakładane na taki majątek.

2. Szczególne i/lub okresowe opłaty i podatki związane z korzystaniem z takiego majątku na terenie danego kraju, takie jak na przykład opłaty związane z rejestracją samochodu, podatki drogowe i abonament telewizyjny, nie są objęte przepisami niniejszej dyrektywy”.

Ustawodawstwo fińskie

4 Ważące przepisy krajowe zawarte są w autoverolaki (1482/1994) (ustawie o podatku od środków transportu) z dnia 29 grudnia 1994 r. w brzmieniu obowiązującym w 1999 r. (zwanej dalej „ustawą o podatku od środków transportu”).

5 Artykuł 1 ust. 1 ustawy o podatku od środków transportu stanowi, że podatek ten (zwany dalej „autovero”) jest „należny państwu [...] przed zarejestrowaniem lub rozpoczęciem użytkowania samochodów osobowych w Finlandii”.

6 Zgodnie z art. 2 wspomnianej ustawy „rozpoczęcie użytkowania oznacza dopuszczenie pojazdu do ruchu na terytorium fińskim, nawet jeżeli nie został on zarejestrowany w tym państwie”. Przepis ten stanowi ponadto: „[n]ie podlega jednak opodatkowaniu użytkowanie pojazdu zarejestrowanego w państwie innym niż Finlandia, czasowo przywiezionego do Finlandii przez osobę fizyczną mającą stałe miejsce zamieszkania w państwie innym niż Finlandia, na własne potrzeby i przeznaczzonego wyłącznie do własnego użytku w okresie nieprzekraczającym sześciu miesięcy [...]”.

7 Zgodnie z art. 4 ust. 1 tej ustawy „płatnikiem podatku od środków transportu jest importer pojazdu lub jego producent, jeżeli pojazd jest produkowany w Finlandii”. Artykuł 5 tej ustawy dodaje również, że „płatnik podatku od środków transportu zobowiązany jest również do uiszczenia podatku od wartości dodanej ciążącego na podatku od środków transportu”.

8 W czasie gdy miały miejsce okoliczności faktyczne będące przedmiotem sporu w postępowaniu przed sądem krajowym art. 6 ust. 1 ustawy dotyczącej podatku od środków transportu stanowi:

„Należny podatek odpowiada wartości pojazdu podlegającej opodatkowaniu, obniżonej o 4 600 FIM. Kwota podatku jest jednak zawsze równa co najmniej 50 % wartości pojazdu podlegającej

opodatkowaniu”.

9 Zgodnie z art. 7 ust. 1 wspomnianej ustawy na przywożony pojazd używany nakładają taki sam podatek jak na równorzędny pojazd nowy, jednak jest on obniżony według tabeli opłat proporcjonalnie do okresu używania pojazdu (obliczanego w miesiącach).

10 Zgodnie z art. 25 ust. 1 tej ustawy „dla pojazdu podlegającego opodatkowaniu należącego do jednego gospodarstwa domowego, przywożonego w ramach przeniesienia miejsca zamieszkania do Finlandii ustala się kwotę wolną od podatku nieprzekraczającą 80 000 FIM”, jeżeli spełnione są określone w tym przepisie warunki.

Postępowanie przed sądem krajowym i pytanie prejudycjalne

11 M. Lindfors, zamieszkująca uprzednio w innych Państwach Członkowskich, przybyła do Finlandii w celu osiedlenia się tam na stałe i w ramach przeniesienia miejsca zamieszkania w dniu 4 sierpnia 1999 r. dokonała przywozu samochodu osobowego, stanowiącego część jej majątku prywatnego, zakupionego w Niemczech i następnie dopuszczonego do ruchu w Niderlandach w 1995 r.

12 W decyzji podatkowej z dnia 4 sierpnia 1999 r. Hangan tullikamari (urząd celny w Hanko, Finlandia) przyznała M. Lindfors kwotę wolną od podatku w wysokości 80 000 FIM i ustaliła wysokość autovero, którego była płatnikiem, na 16 556 FIM, do którego doliczono podatek od wartości dodanej w wysokości 3642 FIM, czyli w sumie 20 198 FIM (około 3 400 euro).

13 M. Lindfors zaskarżyła tę decyzję do Helsingin hallinto-oikeus (sądu administracyjnego w Helsinkach, Finlandia), uznając, że autovero stanowi podatek konsumpcyjny, którego pobieranie jest zakazane na mocy art. 1 ust. 1 dyrektywy 83/183.

14 Skarga ta została oddalona. Helsingin hallinto-oikeus orzekł, że jako podatek wiążący się z zarejestrowaniem lub rozpoczęciem używania pojazdu w Finlandii autovero powinno być uważane za podatek szczególny związany z korzystaniem z majątku na terenie danego kraju w rozumieniu art. 1 ust. 2 dyrektywy 83/183, a taki podatek jest wyłączonego z zakresu jej stosowania.

15 M. Lindfors złożyła do Korkein hallinto-oikeus wniosek o umóliwienie jej wniesienia odwołania od orzeczenia Helsingin hallinto-oikeus.

16 Korkein hallinto-oikeus postanowił zawiesić postępowanie i zwrócić się do Trybunału z następującym pytaniem prejudycjalnym:

„Czy art. 1 dyrektywy 83/183 [...] należy interpretować w ten sposób, że podatek od środków transportu (autovero) w rozumieniu ustawy o podatku od środków transportu (autoverolaki) pobrany od pojazdu przywiezionego z innego Państwa Członkowskiego do Finlandii w ramach przeniesienia miejsca zamieszkania jest podatkiem konsumpcyjnym w rozumieniu art. 1 ust. 1 tej dyrektywy, czy też szczególny opłat lub podatkiem związanym z korzystaniem z majątku na terenie danego kraju w rozumieniu art. 1 ust. 2?”.

W przedmiocie pytania prejudycjalnego

Uwagi wstępne

17 W wyroku z dnia 19 września 2002 r. w sprawie C-101/00 Tulliasiamies i Siilin, Rec. str. I-7487, pkt 61 i 80 Trybunał orzekł, że autovero stanowi podatek wewnętrzny o charakterze dyskryminacyjnym, zakazany w art. 90 WE, o ile jego stawka od przywożonego pojazdu używanego przewyższa stawkę podatku zawartego w wartości podobnego pojazdu używanego,

ju? zarejestrowanego na terytorium fi?skim.

18 Pytanie prejudycjalne dotyczy wy?zczynie zgodno?ci z prawem pobierania podatku takiego jak *autovero* – niezale?nie od sposobu jego naliczania ani jego stawki – w wypadku przeniesienia miejsca zamieszkania z jednego Pa?stwa Cz?onkowskiego do innego.

Uwagi przedstawione Trybuna?owi

19 M. Lindfors twierdzi, ?e *autovero* jest podatkiem konsumpcyjnym pobieranym z racji przywozu pojazdu na terytorium fi?skie. Taki podatek powinien podlega? zwolnieniu na podstawie art. 1 ust. 1 dyrektywy 83/183.

20 Okoliczno??, ?e *autovero* jest podatkiem konsumpcyjnym w rozumieniu wymienionego przepisu, wynika, zdaniem M. Lindfors, nie tylko z cech charakterystycznych tego podatku, ale r?wnie?, po?rednio, z zakresu zastosowania dyrektywy Rady 83/182/EWG z dnia 28 marca 1983 r. w sprawie zwolnie? podatkowych we Wsp?lnocie, dotycz?cych niekt?rych ?rodk?w transportu czasowo wwo?zonych do jednego Pa?stwa Cz?onkowskiego z innego Pa?stwa Cz?onkowskiego (Dz.U. L 105, str. 59), jak r?wnie? z projektu dyrektywy Rady 98/C 108/12 w sprawie opodatkowania osobowych pojazd?w silnikowych przywo?onych na sta?e do drugiego Pa?stwa Cz?onkowskiego w ramach przeniesienia miejsca zamieszkania lub u?ywanych czasowo w Pa?stwie Cz?onkowskim innym ni? pa?stwo rejestracji (Dz.U. 1998, C 108, str. 75 i – w zmienionym brzmieniu – Dz.U. 1999, C 145, str. 6).

21 Rz?dy fi?ski, du?ski oraz grecki zwracaj? uwag?, ?e *autovero* nie mo?e by? uznawany za odpowiednik podatku zwykle nale?nego przy przywozie na sta?e przez osob? fizyczn? maj?tku prywatnego z innego Pa?stwa Cz?onkowskiego w rozumieniu art. 1 ust. 1 dyrektywy 83/183. Ich zdaniem, okoliczno?ci? rozstrzygaj?c? dla jego wymagalno?ci jest bowiem u?ywanie pojazdu na drodze publicznej w Finlandii, chocia? zwykle podatek ten jest pobierany z racji zarejestrowania pojazdu. W ka?dym razie, jako podatek szczeg?lny zwi?zany z korzystaniem z pojazdu lub jego rejestracj?, *autovero* jest, ich zdaniem, wyra?nie wy?czony z zakresu stosowania wspomnianej dyrektywy na mocy jej art. 1 ust. 2.

22 Komisja podkre?la, ?e art. 1 ust. 2 dyrektywy 83/183 wy?cza ze swego zakresu zastosowania „op?aty zwi?zane z rejestracj? samochodu”. W przeciwie?stwie do podatk?w, kt?rych celem jest wk?ad w finansowanie administracji publicznej, „op?aty” wyst?puj? z zamian za us?ugi ?wiadczone przez w?adze publiczne. Zdaniem Komisji, *autovero* nie jest „op?at?” zwi?zan? z rejestracj?, lecz podatkiem konsumpcyjnym, kt?rego pobieranie w przypadku przeniesienia miejsca zamieszkania jest zakazane w ust. 1 wspomnianego artyku?u. Zdaniem Komisji, zakaz ten dotyczy podatk?w, kt?rych podstaw? jest przyw?z maj?tku w ramach przeniesienia miejsca zamieszkania.

23 Komisja twierdzi, ?e podatek zosta? ju? na?o?ony w zwi?zku z zarejestrowaniem i rozpocz?ciem u?ywania pojazdu w pa?stwie pochodzenia. Swoboda przemieszczania si? zosta?aby naruszona, gdyby Pa?stwo Cz?onkowskie przeznaczenia mog?o na tej podstawie ponownie na?o?y? podatek. Wobec tego przepisy dyrektywy 83/183 nale?y interpretowa? w ?wietle podstawowego prawa do swobodnego przemieszczania si? przyznanego obywatelom Unii w art. 18 WE.

Odpowied? Trybuna?u

24 Nale?y na wst?pie rozwa?y?, czy, jak twierdzi M. Lindfors oraz Komisja, *autovero* mie?ci si? w zakresie zastosowania art. 1 ust. 1 dyrektywy 83/183. W tej kwestii nale?y podkre?li?, ?e nazwa podatku w prawie krajowym nie rozstrzyga sama z siebie o tym, czy sporny podatek jest obj?ty

tym przepisem.

25 Brzmienie art. 1 i 2 ustawy o podatku od środków transportu wskazuje, że autovero jest wymagalne przed zarejestrowaniem lub dopuszczeniem do ruchu samochodu osobowego w Finlandii. Z akt sprawy, a w szczególności z art. 2 tej ustawy, a także z uwag rzędu fińskiego oraz M. Lindfors wynika, że z wyjątkiem przypadków przywozu czasowego używanie pojazdów na drogach fińskich pociąga za sobą pobranie tego podatku. Rząd ten wyjaśnia, że okoliczności rozstrzygające dla pobrania autovero jest fakt, że pojazd jest używany w ruchu, nawet jeżeli zwykle podatek ten jest pobierany z racji zarejestrowania. M. Lindfors przyznaje również, że ustawa dotycząca podatku od środków transportu opiera się na zasadzie, że używanie pojazdu, choćby w najmniejszym zakresie, pociąga za sobą pobranie tego podatku.

26 W tych okolicznościach podatek tego rodzaju jak autovero nie może być uważany za podatek związany z przywozem i podlegający zakresowi stosowania zwolnienia, o którym mowa w art. 1 ust. 1 dyrektywy 83/183. Podstawą autovero jest w istocie używanie pojazdu na terytorium fińskim, które niekoniecznie związane jest z procesem przywozu (zob. podobnie wyrok z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie C-387/01 Weigel, dotychczas nieopublikowany w Zbiorze, pkt 47).

27 Jak z powyższego wynika, podatek mający cechy charakterystyczne autovero nie mieści się w zakresie stosowania zwolnienia podatkowego przewidzianego w art. 1 ust. 1 dyrektywy 83/183.

28 Rozumowanie to znajduje oparcie w art. 1 ust. 2 dyrektywy 83/183. Ponieważ autovero jest wymagalne z racji używania pojazdu w Finlandii, podatki tego rodzaju jak bądźce przedmiotem sporu w postępowaniu przed sądem krajowym stanowią „podatki szczególne związane z korzystaniem z [...] majątku na terenie danego kraju” w rozumieniu wspomnianego przepisu.

29 M. Lindfors nie może również w sposób zasadny opierać swojej argumentacji na zakresie zastosowania dyrektywy 83/182 w sprawie zwolnień podatkowych dotyczących niektórych czasowo wwożonych środków transportu. Okoliczności, że zgodnie z art. 1 tej dyrektywy obywatel Unii, który przywozi czasowo pojazd do Finlandii, jest zwolniony z autovero, nie pozwala bowiem na wyciągnięcie wniosku, że podatek ten jest objęty zwolnieniem podatkowym ustanowionym w dyrektywie 83/183, która dotyczy przywozu pojazdów na stałe.

30 Projekt dyrektywy 98/C 108/12 nie pozwala na interpretację dyrektywy 83/183 przedstawioną przez M. Lindfors oraz Komisję. Przeciwnie, z czwartego, piątego i siódmego motywu tego projektu wynika, że przyjęcie dyrektywy zakazujące Państwom Członkowskim stosowania „akcyzy, podatków rejestracyjnych [lub] innych podatków konsumpcyjnych [...] w odniesieniu do pojazdów silnikowych do przewozu osób zarejestrowanych w innym Państwie Członkowskim i przywiezionych na stałe na ich terytorium w ramach przeniesienia miejsca stałego zamieszkania osoby fizycznej”, jak przewiduje jej art. 1, jest konieczne w związku z powodu niewystarczającego uregulowania dyrektywy 83/183, co podkreślił rzecznik generalny Tizzano w opinii w sprawie Weigel (ww. wyrok, pkt 52).

31 Rzeczywiście, jak podkreśla Komisja, autovero może wpłynąć negatywnie na decyzje obywateli Unii o wykonaniu ich prawa swobodnego przemieszczania się, zawartego w szczególności w art. 18 WE.

32 Mimo że z formalnego punktu widzenia sąd krajowy ograniczył pytanie do interpretacji art. 1 dyrektywy 83/183, okoliczności ta nie stoi na przeszkodzie temu, aby Trybunał przedstawił sądowi krajowemu wszystkie elementy wykładni prawa wspólnotowego, które mogą być pomocne w rozstrzygnięciu zawisłego przed nim sporu, niezależnie od dokonania przez ten sąd odniesienia do nich w treści postawionego pytania (zob. podobnie wyrok z dnia 12 grudnia 1990 r. w sprawie C-241/89 SARPP, Rec. str. I-4695, pkt 8; z dnia 2 lutego 1994 r. w sprawie C-315/92 Verband

Sozialer Wettbewerb, zwanej „Clinique”, Rec. str. I?317, pkt 7; z dnia 4 marca 1999 r. w sprawie C?87/97 Consorzio per la tutela del formaggio Gorgonzola, Rec. str. I?1301, pkt 16, oraz ww. wyrok w sprawie Weigel, pkt 44).

33 Nale?y wi?c rozwa?y? skutki art. 18 WE w celu umo?liwienia s?dowi krajowemu w przypadku takim, jak b?d?cy przedmiotem post?powania, dokonania oceny zgodnie?ci stosowania autovero z wymogami wynikaj?cymi z tego przepisu.

34 W tym wzgl?dzie orzeczono ju?, ?e Traktat WE nie gwarantuje obywatelowi Unii, ?e przeniesienie jego dzia?alno?ci do Pa?stwa Cz?onkowskiego innego ni? to, w którym dot?d zamieszkiwa?, pozostaje bez skutków w zakresie opodatkowania. Bior?c pod uwag? rozbie?no?ci w ustawodawstwie Pa?stw Cz?onkowskich w tym przedmiocie, przeniesienie takie mo?e w konkretnym przypadku by? bardziej lub mniej korzystne dla obywatela pod wzgl?dem opodatkowania po?redniego. St?d co do zasady ewentualna niekorzystna sytuacja w porównaniu do tej, w jakiej obywatel ten wykonywa? swój? dzia?alno?? przed jej przeniesieniem, nie jest sprzeczna z art. 18 WE; pod warunkiem jednak, ?e wspomniane przepisy nie stawiaj? tego obywatela w niekorzystnej sytuacji w porównaniu z tymi, którzy podlegaj? ju? takiemu opodatkowaniu (zob. ww. wyrok w sprawie Weigel, pkt 55).

35 Z akt sprawy wynika, ?e ustawa o podatku od ?rodków transportu przewiduje w art. 25 ust. 1 kwot? zwolnion? od podatku nieprzekraczaj?c? 80 000 FIM (13 455 euro), mi?dzy innymi dla obywateli Unii wykonuj?cych prawo do swobodnego przemieszczania si? w ramach przeniesienia miejsca zamieszkania do Finlandii. Do s?du krajowego nale?y zbadanie, czy stosowanie tego przepisu i ewentualnych innych przepisów prawa krajowego nie doprowadzi do tego, ?e sytuacja M. Lindfors w zakresie autovero b?dzie mniej korzystna od sytuacji obywateli maj?cych sta?e miejsce zamieszkania w Finlandii. Gdyby s?d krajowy stwierdzi? istnienie takiej mniej korzystnej sytuacji, musia?by rozstrzygn??, czy taka ró?nica traktowania jest uzasadniona wzgl?dami obiektywnymi i niezale?nymi od miejsca zamieszkania osób, których dotyczy, a tak?e proporcjonalna do s?usznego celu, jakiemu przepisy krajowe maj? s?u?y? (zob. wyrok z dnia 11 lipca 2002 r. w sprawie C?224/98 D’Hoop, Rec. str. I?6191, pkt 36).

36 Bior?c pod uwag? ca?o?? powy?szych rozwa?a?, na postawione pytanie nale?y udzieli? nast?puj?cej odpowiedzi:

Artyku? 1 dyrektywy 83/183 nale?y interpretowa? w ten sposób, ?e nie stoi on na przeszkodzie temu, aby w przypadku przeniesienia przez w?a?ciciela pojazdu miejsca zamieszkania z jednego Pa?stwa Cz?onkowskiego do innego podatek tego rodzaju, jak przewidziany w ustawie o podatku od ?rodków transportu, zosta? pobrany przed zarejestrowaniem lub dopuszczeniem pojazdu do ruchu w Pa?stwie Cz?onkowskim, do którego przeniesiono miejsce zamieszkania. Jednak?e, w zwi?zku z wymogami wynikaj?cymi z art. 18 WE s?d krajowy powinien zbada?, czy stosowanie prawa krajowego nie doprowadzi do tego, ?e sytuacja w?a?ciciela pojazdu w zakresie przedmiotowego podatku b?dzie mniej korzystna od sytuacji obywateli maj?cych w tym pa?stwie sta?e miejsce zamieszkania, a je?eli tak, to czy taka ró?nica traktowania jest uzasadniona wzgl?dami obiektywnymi i niezale?nymi od miejsca zamieszkania osób, których dotyczy, a tak?e proporcjonalna do s?usznego celu, jakiemu przepisy krajowe maj? s?u?y?.

W przedmiocie kosztów

37 Koszty poniesione przez rz?dy fi?ski, du?ski, grecki oraz przez Komisj?, które przed?o?y?y Trybuna?owi uwagi, nie podlegaj? zwrotowi. Dla stron post?powania g?ównego niniejsze post?powanie ma charakter incydentalny, dotyczy bowiem kwestii podniesionej przed s?dem krajowym, do niego zatem nale?y rozstrzygni?cie o kosztach.

Z powyższych względów

TRYBUNAŁ (pierwsza izba),

stanowiąc w przedmiocie pytania przedłożonego mu przez Korkein hallinto-oikeus postanowieniem z dnia 10 października 2002 r., orzeka, co następuje:

Artykuł 1 dyrektywy Rady 83/183/EWG z dnia 28 marca 1983 r. w sprawie zwolnień od podatku stosowanych do przywozu na stałe z Państw Członkowskich majątku prywatnego osób fizycznych należy interpretować w ten sposób, że nie stoi on na przeszkodzie temu, aby w przypadku przeniesienia przez właściciela pojazdu miejsca zamieszkania z jednego Państwa Członkowskiego do innego podatek tego rodzaju, jak przewidziany w autoverolaki (1482/1994) (ustawie o podatku od środków transportu), został pobrany przed zarejestrowaniem lub dopuszczeniem pojazdu do ruchu w Państwie Członkowskim, do którego przeniesiono miejsce zamieszkania. Jednakże w związku z wymogami wynikającymi z art. 18 WE sąd krajowy powinien zbadać, czy stosowanie prawa krajowego nie doprowadzi do tego, że sytuacja właściciela pojazdu w zakresie przedmiotowego podatku będzie mniej korzystna od sytuacji obywateli mających w tym państwie stałe miejsce zamieszkania, a jeżeli tak, to czy taka różnica traktowania jest uzasadniona względami obiektywnymi i niezależnymi od miejsca zamieszkania osób, których dotyczy, a także proporcjonalna do słusznego celu, jakiemu przepisy krajowe mają służyć.

Jann

Rosas

von Bahr

Silva de Lapuerta

Lenaerts

Wyrok ogłoszono na posiedzeniu jawnym w Luksemburgu w dniu 15 lipca 2004 r.

Sekretarz

Prezes pierwszej izby

R. Grass

P. Jann

* Język postępowania: fiński.